

Svmma Juris Canonici

Comprehensa Tribus Partibus In Qva Distincte Et Svccincte Explicantur,
quæ ad personas, negotia, & iudicia Ecclesiastica ex Canonum præscripto,
pertinent

Sive Antinomia Ivris Pontificii Et Cæsarei - per CCL. Differentias plurium
Doctorum auctoritate probatas, singulari studio in certas classes reducta,
discussa, & explicata

Strein, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1658

CXCVII. Differentia 3. Secundùm Canonesa sententiá episcopi appellari
debet ad Metropolitinum, vel Papam

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61864)

ff de minor. Secundò si aduersa pars nihil opponat. l. Imperatores cit. Tertio quando iudex interior delegavit causam appellatione remota. l. i. ff. Quando appelland. Quartò, si consuetudine obtentum sit, ut liceat. Glo. in c. Romanà hoc it. Quintò, quibus privilegium indultum est non servandi prædictam gradationem. Gloss. ibid. Sextò, quando archiepiscopus convenit subditum suum coram suffraganeo suo c. Cum sit generale. De foro compet. Septimò, quando contra aliquem ex subditis suis episcopus agit. Tunc enim eliguntur arbitri, à quibus appellatur ad summum Pontificem. Octavò, quando concurrit iurisdictio mediata, vel immediata, ut si appelletur à subdito archidiacono, qui esset subditus episcopi. Nam omisso archidiacono ad episcopum valet appellatio Abb. in c. Dilecti. De appell. Nonò, si immediatus iudex, ad quem instituenda foret appellatio, inhabilis sit, v. gr. propter excommunicationem. c. si u cui. De offic. deleg. in

6 Io. si immediatus sit suspectus, aut recusatuse. si cui. 2. De officio deleg. in 6. Deniq; in legato summi Pontificis, cui quamlibet appellationem, aut quæcunque recipere permittitur in c. 1. De off. legati. quia in provincia sua Papæ vices gerit. Maranta it. De appell. n. 357. Moscon De maiest. Eccl. Par. 1. c. 6. Franc. Leo in præsent. eccles. Par. 1. c. 2. n. 18.

11. Adde, quod post alios Petrus Ferracensis Practicâ suâ it. De appell. Et ad quemcumq; monet, si quis errore seductus, ad Imperatorem omnis mediæ appellaret, non nociturum illi. Vbi notare velim legistarum quorundam ipsi communem erga Romanam Curiam maledicendi pruritus, quo impulsus avaritiæ studio factum scribit, ut immediatam appellationem concederent, quo ad se quæstiones traherent. Melius dicere, utilitati litigantium consultum voluisse, quibus non raro erga immediatos perurum fiducia est, ad obtinendum, pro quantum operè laborant.

CXCVII.

DIFFERENTIA. 3.

Secundùm Canones à sententiâ episcopi appellari debet ad Metropolitanum, vel Papam c. Duo simul. De off. ordin. c. ad Romanam. 2. 2. 6. Secundùm leges vero appellare licet ad Iudicem sæcularem. Auth. si quis litigantium C. De episcop. audientia Ioan. Bapt. Sancto Blasio 153. Decianus. l. i. c. 22. n. 31.

1.] Nc. Duo simul. De off. ordin. Innocenti] vel Archiepiscopo, causas non cognoscit
us III. Archiepiscopo Turonensi re-] à patriarcha, nisi ad eum appellatum
scribit, eorum, qui subditi sunt, episcopo,] devolutæ sint. Talis igitur legitima ap-
pellatio

pellatio censetur. Innocentius, Baldus, Panormitanus, Imola, Felinus, Vivianus in Rationali l. 1. pagina quadringentesima trigesima secunda. Alagona in Compen. pagina centesima quinquagesima quinta. Ximen. in Concord. pagina prima & secunda. Antonius Augustinus Collect. secund. decretal. l. 1. tit. 20. c. 3. Barbosa in citato capite. Duo simul. Similiter in capite ad Romanam. c. omnes. c. si quis eod. dicitur quod omnes Episcopi, qui volunt, vel quibus necessarium est, liberè ad sedem apostolicam appellare possunt absque excommunicatione, vel impedimento aliquo damnationis, aut spoliationis, vel custodiæ. Hoc est, non cogendi sunt dare cautionem de prosequenda appellatione, nec custodiri debent, nisi causa criminalis sit, vel ipsi suspitione graventur. Et hoc indubitati juris est.

CXC VIII.
DIFFERENTIA 4.

Secundum leges, quando causam alicui delegatus committit ad eum est appellandum. l. vn. C. qui pro sua iurisdictione &c. At secundum Canones non fit, quando totam causam committit alteri delegatus. c. super questionum. De offic. delegati. Bart. 16. Ioan. Bapt. de S. Blasio 74.

IN l. un. citata traditur. Primò delegare nomen posse ea, quæ in sua non sunt potestate. Secundò, delegationem ab incompetente iudice factam ipso iure nullam esse. Teriò, delegatos à principe non recognoscere superiorum, subdelegare posse, eoque facto ad delegatum faciendam appellationem esse: subdelegare, inquam, cum imitacione, nisi committitur illi nudè ministrum sit c. si De offic. deleg. aut electa personæ industria. c. si cui, eod. in 6. aut expresse prohibere dicendo V. gr. per te fieri nolumus. Felinus in c. Eamto V. Nihilominus. De rescript. Alibi in c. fin. De offic. deleg. Excipienda quoque sunt, quæ princeps sibi reservat. Couar. l. 3. Varia 7. s. o. Zerola Par. I. V. deleg. in. num 5. Valles. l. 1. tit. 29 §. 1. n. 3. & ante omnes Fachin. l. 1. c. 78. ubi concludit utrumque

H. Quod autem in Auth. citata si quis legimus, dissimile. Si ex Imperiali iussione, aut judiciali præcepto Episcopus iudicet inter quas cunquæ personas, appellatio aut ad principem, aut ad eum, cui commisit negotium, transferatur. Ex quibus verbis dubium emergit. Quomodo ad principem instituenda appellatio, an servato ordine supradicto, an eo neglecto? nullaque servata gradatione? Fortè in causa principis valet, ubi episcopus est delegatus, ab eoque ad principem dirigitur appellatio. Hoc autem admisso, gratis inter jus sacrum, & profanum differentia constituitur Episcopus enim in tali statu, vicem laici sustinet, & eadem cum illo lege tenetur.